

ת"פ 29234/01/18 - מג'די עווידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29234-01-18 מדינת ישראל נ' עווידה
תיק חיצוני: 552967/2017

בפני
מבקש
כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מג'די עווידה
ע"י ב"כ עו"ד מאזן איוב
נגד
משיבה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אביעד דוויק (פמ"י)
החלטה

לפניי בקשה לפסיקת פיצויים והוצאות הגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק), וזאת בעקבות הליך פלילי שהתנהל כנגד המבקש אשר בסופו הוא זוכה מחמת הספק. שני הצדדים הגישו טיעוניהם בכתב ונתנו הסכמתם לכך שההכרעה בבקשה תינתן על-יסוד הכתובים. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות שהוגשו בעניינה על רקע מכלול החומר שבתיק, ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, עמדתי היא כי דין הבקשה להידחות. להלן הטעמים לכך.

הרקע

1. המבקש נעצר לצרכי חקירה ביום 1.1.2018. שבועיים לאחר מכן, ביום 14.1.2018, הוגש נגד המבקש כתב-אישום בגין עבירה של נשיאת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין. בד בבד, המשיבה הגישה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים. בקשה זו נדחתה בהחלטת כב' השופטת לומפ מיום 22.1.2018 במ"ת 29298-01-18. באותה החלטה עמדה כב' השופטת לומפ על קשיים ראייניים שיש בהם כדי "לכרסם כרסום משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה", ובהתחשב בכך הורתה על שחרור המבקש למעצר בית מלא. עד אותו שלב, ישב המבקש במעצר מאחורי סורג ובריוח במשך למעלה מ-20 ימים (המבקש טוען שישב במעצר ממש במשך 24 ימים, ואילו המשיבה טוענת כי מדובר ב-22 ימים). המבקש שהה במעצר בית מלא עד יום 15.5.2018, שאז הותר לו לצאת לעבודה בכל יום בין השעות 05:30 עד 19:00.
2. במסגרת משפטו, המבקש כפר בעובדות שנטענו בכתב-האישום בכל הנוגע להחזקת אקדח, הטענת כדורים לתוכו, וכיוון האקדח לעבר המתלוננים בתיק. לאחר ניהול הוכחות ושמיעת עדויות בתיק, ניתנה ביום 14.3.2019 הכרעת-דין מנומקת, במסגרתה הוריתי על זיכוי הנאשם מהעבירה שיוחסה לו, וזאת מחמת הספק.
3. בעקבות זיכוי של המבקש, הוגשה הבקשה שלפניי לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

תמצית טיעוני הצדדים

עמוד 1

4. המבקש עותר לפסיקת פיצויים לטובתו בגין התקופה בה שהה במעצר, ובגין נזקים שלטענת המבקש נגרמו לו עד לזיכויו. עוד עותר המבקש לפסיקת הוצאות אשר לפי הנטען הוא נדרש להוציאן לצורך הגנתו במשפט. לטענת הסנגור, מלכתחילה לא היה יסוד להאשמה כנגד מרשו, וכמו כן מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות את פסיקת הסכומים להם עתר כדלקמן: 50,000 ₪ בגין הוצאות הגנה משפטית; 48,000 ₪ בגין אובדן הכנסה במשך 6 חודשים בהם המבקש שהה במעצר ממש ולאחר מכן במעצר בית מלא; 22,100 ₪ בגין הוצאות לשכירת דירה במשך 13 חודשים לצורך חלופת מעצר; וכן 150,000 ₪ בגין נזק כללי הכולל פיצוי על כאב וסבל, וכן פיצויים עונשיים על התרשלות המשיבה בחקירה, והפרת חובתה לפעול לטובת המבקש וזכויותיו. מנגד, המשיבה טוענת כי אין עילה לפסיקת פיצויים והוצאות הגנה לטובת המבקש, וזאת מנימוקים שהובאו בתגובתה ויפורטו בהמשך הדברים.

דין והכרעה

5. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע בזו הלשון:

80. הוצאות ההגנה מאוצר המדינה

(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט...".

עינינו רואות כי סעיף 80(א) לחוק העונשין אינו קובע הסדר אוטומטי של פסיקת פיצוי ושיפוי לכל נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל. המחוקק אף נמנע מלקבוע הסדר גורף של אחריות ללא אשם. בהתאם לסעיף 80(א) לחוק, על-מנת שתקום זכות לקבלת פיצוי והוצאות הגנה, על נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל הנטל להוכיח התקיימות של אחת משתי עילות חלופיות: האחת, "ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה". והשנייה, "ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". יצוין כי גם בהתקיים אחת משתי העילות האמורות, פסיקת הפיצוי והשיפוי אינה מובטחת אלא היא מסורה לשיקול-דעתו של בית-המשפט ("רשאי"), ובכל מקרה היא מוגבלת לסכומים המרביים הקבועים בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982.

בהפעילו את שיקול-הדעת המסור לו בסעיף 80(א) לחוק העונשין, על בית-המשפט להתחשב בצורך לאזן בין מגוון שיקולים עליהם מבוסס ההסדר הקבוע בסעיף 80(א) הנ"ל: מחד גיסא, יש להביא בחשבון את הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו, וכן את הפגיעה בזכויות היסוד של הפרט, ובכלל זה בכבוד האדם ובחירותו וכן בקניינו של הנאשם שנשא במימון הגנתו ואשר השתכרותו נפגעה בעת מעצרו. מאידך גיסא, יש להביא בחשבון את האינטרס הציבורי באכיפת החוק, את השאיפה שלא להרתיע את המדינה מניהול הליכים פליליים במקרים ראויים רק מחמת החשש לזיכויו, את האינטרס הציבורי כי שיקולי התביעה יהיו מקצועיים וענייניים מבלי ששיקולים תקציביים ייכנסו למערכת שיקולי ההעמדה לדין, ואת הימנעותו של המחוקק מקביעת הסדר גורף שיכביד יתר על המידה על הקופה הציבורית.

יוזכר כי בכל מקרה, אין בהסדר הקבוע בסעיף 80(א) לחוק העונשין כדי לחסום את דרכו של נאשם שזוכה בפלילים או שהאישום בעניינו בוטל, מלתבוע את נזקיו מכוח העילות הנזיקיות הכלליות באמצעות הגשת תובענה

אזרחית נגד המדינה (ראו: ע"פ 11024/02 מנצור נ' מדינת ישראל (9.10.2003), פס' 4).

6. בנסיבות המקרה דנן, אני סבורה כי לא עלה בידי המבקש להרים את הנטל להוכיח את התקיימותה של אחת משתי העילות המנויות בסעיף 80(א) לחוק העונשין:

7. בכל הנוגע לעילה הראשונה שעניינה העדר יסוד להאשמה - בהלכה הפסוקה נקבע כי זיכוי הנאשם הוא תנאי הכרחי אך לא מספיק לשם פסיקת פיצויים והוצאות הגנה לפי סעיף 80(א) לחוק. לצורך העילה הראשונה של "העדר יסוד להאשמה", על בית-המשפט לבחון האם חומר הראיות שהיה בפני התביעה ערב הגשת כתב האישום אמנם הצדיק את העמדתו לדין של הנאשם. לשון אחר: האם התשתית הראייתית הייתה מביאה תובע סביר למסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעה. במסגרת בחינת התשתית הראייתית, לא יסתפק בית-המשפט בבדיקת הראיות שהיו בפני התביעה בפועל, אלא יבחן גם את חומר הראיות בכוח, קרי את הראיות שהיו צריכות להיות באופן סביר בידי הרשות המעמידה לדין. הבחינה האמורה נעשית לפי אמת-מידה אובייקטיבית של סבירות, ואולם על מנת להוכיח כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בחוסר סבירות סתם, אלא יש להראות "מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת". נפסק כי מדובר בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום-לב, רשלנות חמורה או אי סבירות מהותית, בנסיבות בהן כתב-האישום הוגש בלא שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע. לצורך כך, על בית-המשפט לתת דעתו לכלל הנסיבות, לרבות: החקירה, התנהלות התביעה וההליך המשפטי עצמו. נקבע כי יש לתת את הדעת גם לאופן זיכוי של הנאשם במשפט, לשלב בו הוא זוכה, וכן להנמקות שניתנו בהחלטות המעצר בעניינו. העילה של "העדר יסוד להאשמה" היא מתוחמת ודוקנית, ונפסק כי התממשותה צפויה להיות נדירה בשים לב לשיקול-הדעת הרחב הנתון לרשויות התביעה בנוגע להערכת חומר הראיות בשלב ההעמדה לדין. עוד נפסק כי יש להיזהר מחוכמה שבדיעבד, ובלשונה של כב' השופטת ארבל: "העילה של 'לא היה יסוד להאשמה' אינה יכולה להיבנות על יסוד התפתחויות מאוחרות במשפט אשר צבעו בצבעים חדשים את חומר הראיות שהיה קיים בטרם משפט. על מבקש הפיצוי להוכיח כי גם בהסתמך על החומר שהיה לנגד עיני התביעה, בכוח או בפועל, לפני שעבר תחת מנגנון הברירה הדיוני, לא היה מקום להגשת כתב האישום נגדו" (ע"פ 5923/07 שתיאוו נ' מדינת ישראל (6.4.2009), פס' 12; עוד ראו: ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 106, 73 (2002); ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל (15.1.2013), פס' 18).

בהתחשב במכלול האמור לעיל, אני בדעה כי העילה הראשונה של "העדר יסוד להאשמה" לא הוכחה בנסיבות המקרה שלפניי. אמת, כבר במסגרת הליך המעצר כב' השופטת לומפ הצביעה בהחלטתה מיום 22.1.2018 על קשיים ראייתיים שלגישתה תרמו לכרסום משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה, והובילו לדחיית בקשתה של המשיבה למעצר עד תום ההליכים ולשחרור המבקש לחלופת מעצר. עם זאת, מכאן ועד מסקנה לפיה לא היה יסוד להאשמה - רחוקה הדרך. עובדה היא כי הכרעת-הדין הושתתה על נימוקים אחרים מאלה עליהם הצביעה כב' השופטת לומפ בהחלטתה - נימוקים שהתבררו תוך כדי שמיעת העדויות במשפט, אשר חלקם לא היו ידועים בשלב הגשת כתב-האישום (ראו למשל: פס' 13 להכרעת הדין לעניין אופן ההדגמה באולם-הדיונים). בנסיבות העניין, לא היה בהחלטה להעמיד את המבקש לדין על-בסיס התשתית הראייתית שהייתה בידי המשיבה בעת הגשת כתב-האישום, משום החלטה בלתי סבירה באורח קיצוני. כך במיוחד, כאשר בעת ההעמדה לדין היו בידי המשיבה עדויות ראייה, אשר בהכרעת-הדין נקבע כי בשמיעה ראשונית הן הותירו רושם אמין (ראו: שם, פס' 10). אזכיר כי המבקש זוכה מחמת הספק, תוך שנפסק כי רב הנסתר על הגלוי בפרשה נשוא כתב-האישום, וכי גרסת ההגנה לא הייתה חפה מקשיים (ראו: שם, פס' 34-35). נתונים אלה מקשים אף הם על טענת הסנגור לפיה הגשת כתב-האישום כנגד מרשו לקתה בחוסר סבירות קיצוני. בהתחשב בכל אלה, מסקנתי היא כי לא הוכחה העילה של העדר יסוד להאשמה, שהיא לפי טיבה עילה השמורה למקרים חריגים ויוצאי-דופן.

8. בכל הנוגע לעילה השנייה שעניינה נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצויים והוצאות הגנה - בהתאם להלכה הפסוקה, מדובר בעילה שורית בעלת רקמה גמישה, המתייחסת לכלל נסיבות המשפט והנסיבות הסמוכות לו. נהוג לחלק את "הנסיבות האחרות" לשלושה סוגים: נסיבות הנוגעות להליכי המשפט בכללם; אופי הזיכוי של הנאשם; וכן הנסיבות האישיות של הנאשם שהן חיצוניות למשפט (ראו: ע"פ 4466/98 דבש הנ"ל, עמ' 118; ע"פ 5923/07 שתיאורי הנ"ל, פס' 19).

לאחר בחינת הדברים אני סבורה כי גם העילה השנייה לא הוכחה בנסיבותיו של מקרה זה:

(א) נסיבות הנוגעות להליכי המשפט בכללם - בהתאם לפסיקתו של בית-המשפט העליון, יש לבחון את אופן התנהלותה של התביעה במהלך המשפט, ואת הנסיבות הנוגעות להליך עצמו. כך לדוגמא, יש לשקול קיומה של התנהלות רשלנית מצד התביעה, שהתבטאה בהימנעות מבדיקת ממצאים המצביעים על תמונה שונה מזו שנקבעה בכתב-האישום, אף שלא היה בהם בהכרח כדי למנוע את עצם הגשת כתב-האישום; או קיומו של פגם אחר שהביא לעיוות דין לנאשם בשל התמשכות ההליכים בעניינו. לצד זאת, נפסק כי אין להסתפק רק בבחינת התנהלות התביעה, אלא יש לעמוד גם על התנהגות הנאשם בהליך. כך למשל, הזכות לפיצוי ולשיפוי עלולה להישלל, מקום בו התנהגותו של הנאשם טרם הגשת כתב-האישום או במהלך המשפט, תרמה להעלאת החשדות נגדו או פגמה ביכולת להגיע חקר האמת (ראו: ע"פ 5923/07 שתיאורי הנ"ל, פס' 20).

במקרה דנן, הכרעת-הדין התבססה על חומר הראיות שכלל בין היתר שתי עדויות ראייה מטעם המשיבה. מדובר בחומר ראיות שהיה בו כדי להצדיק את הגשת כתב-האישום מלכתחילה, אף אם בסופה של דרך לא היה די בכך כדי להביא להרשעת המבקש בשים לב למארג הראיות הכולל בתיק כמפורט בהרחבה בהכרעת-הדין. חלק מנימוקי הזיכוי התבססו על גובה הגדר אליה התייחסו העדים בעדויותיהם. סוגיה זו התבררה לראשונה בשלב מתקדם של המשפט, לאחר שכבר נשמעו עדי הראייה מטעם המשיבה. רק אז ההגנה הציגה צילומים של הגדר המדוברת, ובעקבות כך נקראה עדת הראייה המרכזית מטעם המשיבה, שדא, למתן עדות משלימה בעניין (ראו: פס' 13 להכרעת-הדין). אזכיר כי התנהגותו של המבקש בסמוך לאחר האירוע נשוא כתב-האישום יכולה הייתה להתפרש כהתנהגות מפלילה, וגם גרסת המבקש במשפט עוררה תהיות, כאשר המבקש התקשה לתת לכך הסבר משכנע (ראו: פס' 34 להכרעת-הדין). כל אלה מקשים על המבקש להרים את הנטל במסגרת בקשתו הנוכחית.

למען שלמות תמונה, אציין כי בפס' 18 ו- 21 לבקשה שלפני טען הסנגור כי רשויות החקירה חדלו בכך שלא קיימו מסדרי זיהוי בתיק ולא בדקו טענת אליבי. טענות אלה נעדרות בסיס. עדי הראייה זיהו את המבקש בבירור, והמבקש עצמו אישר את העובדה שעדי הראייה ראו אותו ואף הוא ראה אותם בזמן ובמקום המתוארים בכתב-האישום. בשום שלב לא הועלתה טענת אליבי מטעם ההגנה. יריעת המחלוקת במשפט לא נסובה כלל על זיהויו של המבקש או על טענת אליבי מטעמו, אלא על השאלה האם באירוע נשוא כתב-האישום המבקש החזיק ברשותו אקדח, והאם הוא טען את האקדח וכיוון אותו לעבר המתלוננים כנטען על-ידם (ראו: פס' 2-3 להכרעת-הדין). ממילא, הטענות למחדלי חקירה בעניין אי עריכת מסדר זיהוי או אי בדיקת טענת אליבי נעדרות יסוד, ואין פלא שהן לא הועלו במהלך המשפט. גם בטענת הסנגור למחדל חקירתי של אי בדיקת שרידי ירי, אין ממש. טענה זו לא הועלתה במשפט, וממילא לא ברור איזה טעם היה בביצוע בדיקת שרידי ירי בשים לב לכך שהמבקש נעצר 15 ימים תמימים לאחר האירוע נשוא כתב-האישום. הטענות הנוספות של הסנגור בפס' 21 לבקשה שלפני, בדבר "הימנעות מעימותים, העלמת דוחות חקירה ועוד", אף הן לא הועלו במשפט. מעבר לעובדה שמדובר בטענות ערטילאיות בעלמא, אין מקום להיזקק להן לראשונה במסגרת הדיונית של ההליך שלפני שהנו "ספיח טפל להליך הפלילי העיקרי" (ראו: ע"פ 11024/02 מנצור הנ"ל, פס' 4).

4). אוסיף כי עדות המבקש במשפט כללה טענות כבושות כנגד עד התביעה מוצטפא. מדובר בטענות שנשמעו לראשונה במשפט, כאשר המבקש לא העלה טענות אלה קודם לכן לא בחקירה במשטרה ולא בתשובתו לאישום, וזאת ללא הסבר משכנע (ראו: פס' 34 להכרעת-הדין). ממילא, המשטרה לא הייתה יכולה לחקור גרסה כבושה שלא הועלתה לפניו, אלא נשמעה מפי המבקש לראשונה במסגרת עדותו במשפט.

(ב) אופי הזיכוי - כפי שצוין לעיל, המבקש זוכה מחמת הספק. יודגש כי זיכוי מחמת הספק, כשלעצמו, אינו שולל אפשרות לפיצוי ולשיפוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין. עם זאת, יש ליתן משקל לעובדה שבהכרעת-הדין נפסק כי גרסת ההגנה אינה חפה מקשיים באופן שאינו מאפשר לקבוע את דבר אמינותה, וכן נכתב כי התחושה שנתורה לאחר שמיעת העדויות בתיק היא כי: "רב הנסתר על הגלוי ביחסים שבין בני משפחת אבו-ניג'מה שהעידו לפניי מטעם המאשימה, לבין הנאשם ובני משפחת עווידה שהעידו לפניי מטעם ההגנה" (שם, פס' 35). אין מדובר, אפוא, במצב בו גרסת ההגנה זכתה לאמון.

(ג) נסיבות אישיות של המבקש - המבקש ישב מעל 20 ימים במעצר ממש, ומעל 4 חודשים במעצר בית מלא באופן שלא אפשר לו להתפרנס. לבקשה צורפו תלושי שכר מחודשים יוני 2017, דצמבר 2017 ויוני 2018, על-מנת להוכיח כי המבקש לא עבד לפרנסתו בחודשים ינואר עד מאי 2018 בהם היה עצור במעצר ממש ולאחר מכן במעצר בית מלא.

לא יכול להיות חולק בדבר הנזק הכרוך בשהייה במעצר. לצד זאת, כבר נפסק כי: "עצם זיכוי [של נאשם] לא די בו כדי להביא להענקת פיצויים. אין מנוס מהכרה בכך כי הליך פלילי - החקירה וניהול המשפט - גורם מעצם טיבו נזקים לנאשם. על אף שנזקים אלה 'טבועים' בהליך לא מצא המחוקק לקבוע פיצוי אוטומטי לנאשם שזוכה בדינו... השהיה במעצר, ולו לפרק זמן קצר ביותר, לעולם קשה היא, באשר היא פוגעת בליבתן של זכויות האדם - בזכות לחירות. על פגיעה זו נוספות פגיעות אחרות כפגיעה בשם הטוב ובכבוד, כפי שפורט לעיל. ואולם, לא ניתן לכחד כי נודעת משמעות למשך תקופת השהיה במעצר, ובענייננו אין מדובר בתקופה ממושכת... וכפי ששבנו ושנינו, לא די בזיכוי... כדי להצדיק על דרך הכלל זכאות לפיצויים" (ע"פ 5205/04 גואטה נ' מדינת ישראל (3.7.2007), פס' 12). בהמשך לכך ולמען שלמות התמונה, יצוין כי בפסיקתו של בית-המשפט העליון ניתן למצוא תימוכין לדעה לפיה על דרך הכלל, אין הצדקה לפסוק פיצוי לטובת נאשם שזוכה במשפטו, מקום בו מדובר בתקופת מעצר שאינה עולה על תשעת החודשים הראשונים ("מעצר עד תום ההליכים"), קל וחומר כאשר מדובר בתקופה קצרה מכך (ראו: ע"פ 5097/10 בוגנים הנ"ל, פס' 21 לפסק-דין של כב' השופט מלצר; ע"פ 1986/11 פלוני נ' מדינת ישראל (12.3.2013), פס' 10).

יתר טענות המבקש לגבי נזקים הכרוכים בשכירת דירה, ונזקים הכרוכים במערכת היחסים הזוגית והמשפחתית של המבקש, הועלו בעלמא ללא תיעוד כלשהו. מכל מקום, לא מצאתי בטענות אלה נסיבות חריגות המייחדות מקרה זה מהליכים פליליים אחרים המסתיימים בזיכוי, אשר בכוחן כדי להצדיק פסיקת פיצוי אל מול האינטרסים הציבוריים הנגדיים שהוזכרו בראשית הדברים.

אשר להוצאות ההגנה המשפטית - ראשית, מאחר שהמבקש לא הרים את הנטל להוכיח עילה לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, ממילא לא הורם הנטל לגבי תשלום הוצאות הגנה (לשאלת האפשרות לפסוק שיפוי בגין הוצאות הגנה בעילה של "נסיבות אחרות" להבדיל מן העילה של "העדר יסוד להאשמה", ראו באופן כללי: ע"פ 5923/07 שתיאוי הנ"ל, פס' 29 לפסק-דין של כב' השופט ארבל, אל מול האמור בפסק-דין של כב' השופטת פרוקצ'יה). שנית, אציין כי המבקש לא צירף לבקשתו אסמכתא כלשהי להוכחת סכום הוצאות ההגנה הנטען על-ידו, ואף בכך יש כדי

להוביל לדחיית בקשתו.

9. בסיום הדברים אעיר כי על-אף ההסדר המפורש הקבוע בתקנות 3 ו-4 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982, וכן בתקנות 241(א) ו-255 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, הבקשה שלפניי הוגשה ללא תמיכה בתצהיר. למרות שהמשיבה הפנתה לכך בטיעוניה בכתב, לא נעשה ניסיון מטעם המבקש לתקן את חסרונו של תצהיר כאמור. גם בכך יש כדי לתמוך בתוצאה אליה הגעתי (ראו והשוו: ע"פ 310/14 ודיע נ' מדינת ישראל (17.6.2015), פסק-דין של כב' השופט סולברג).

סוף דבר

10. אינני מקלה ראש בקשיים שהיו מנת חלקו של המבקש מרגע מעצרו לצרכי חקירה ועד לזיכויו מחמת הספק. אולם בכך כשלעצמו אין די כדי לחייב את המשיבה בתשלום פיצוי ושיפוי מכוח סעיף 80 לחוק העונשין. נוכח מכלול הטעמים שפורטו בדבריי לעיל, ובהעדר הוכחה להתקיימות אחת העילות המנויות בסעיף 80 הנ"ל, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא את ההחלטה לב"כ הצדדים, וככל הניתן תוודא קבלתה טלפונית עם הסנגור.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ט, 04 אוגוסט 2019, בהעדר
הצדדים.